

## List generálního představeného k slavnosti Nanebevzetí P. Marie

L.J.C. et M.I.



Milí bratři obláti a vy všichni, kteří žijete oblátské charisma,

uplynulé měsíce koronavirové pandemie způsobily mnoho nejistoty a znepokojení a tento stav i nadále pokračuje, protože virus ještě stále není pod kontrolou. Zdá se, že se čím dál méně mluví o návratu k normálnímu životu a že se v nás vytváří hrozivé vědomí toho, že život, který žijeme dnes, bude více méně i normálním životem zítřka. Sociální a ekonomické důsledky jsou ochromující a víc než na kohokoli jiného doléhají na ty nejchudší. Se znepokojením se dočítáme, že COVID-19 se šíří po amazonské oblasti a mezi domorodým obyvatelstvem tam způsobuje pohromu.

V červnu zabil ve Spojených státech bílý policista černocho, když mu asi osm minut klečel na krku. Muž ležel na zemi s nasazenými pouty. Tato událost vzbudila po celém světě vlnu manifestací proti rasismu a všem podobám diskriminace.

Životní prostředí se navzdory určitému zlepšení kvality ovzduší v důsledku koronavirové izolace i nadále zhoršuje, takže se znečištění ještě rychleji blíží do bodu, z něhož už nebude návratu.

Skutečnost chudoby, hladomoru, válek, náboženského pronásledování a klimatických změn nutí miliony lidí k migraci ve snaze dosáhnout lepší kvality života. K utrpení našeho světa přispívají i další způsoby násilí, jako např. působení drogových kartelů nebo obchod s lidmi. Vlády jsou často zapleteny do mnoha konfliktů zájmů a obrovské korupce a o osud chudých se nezajímají.

A právě tento náš svět se svými zraněními je naší starostí a místem naší misie. Obraz, který papež František tak často používá – „*polní nemocnice uprostřed bojiště*“ – výborně vyjadřuje poslání církve a také naši misi právě v tomto nouzovém stavu. Bylo tedy překvapením, když bylo 20. června oznámeno, že papež František přidal k Loretánským litaním tři nové invokace. Někdo poznamenal: „To teď nemá na práci nic důležitějšího?!“ Jsem si jistý, že má. Ale jako člověk víry a úcty k Ježíšově Matce nám tak poslal zprávu velmi dobře odpovídající současné krizi, kterou svět prochází. V každé ze tří invokací jde o světový kontext a o poslání, které nás čeká: **Maria jako Matka milosrdenství, Matka naděje a Útěcha migrantů.**

Církev už po staletí vzývá Marii jako **Matku milosrdenství**. Je totiž Ježíšovou matkou, a on je vtěleným milosrdenstvím. Tento titul oslavuje Boha, kterého Maria opěvuje ve svém chvalozpěvu Magnificat: Všemohoucí se rozpomenul na svůj slib milosrdenství, který učinil Abrahámovi a Sáře, a přichází, aby povýšil pokorné a z trůnu sesadil mocné a bohaté. Tato invokace nám dále připomíná, že Bůh je ve svém

milosrdenství věrný, že je přítomný uprostřed nás a že temnotou těchto dní kráčí spolu s námi. Jako milující Matka nás Bůh utěšuje, tiskne nás k sobě, aby nám uprostřed strachů a nejistot, kterým nyní musíme čelit, dodával jistotu. Obracet se k Marii jako k Matce milosrdenství nám dodává sílu a odvahu k tomu, abychom se v „polní nemocnici“ stali služebníky milosrdenství. Během těchto měsíců pandemie jsme mnohokrát mohli číst a slyšet o tolika výjimečných svědcích milosrdenství.

I oslovení **Matka naděje** je titulem, který církev užívá už staletí. Mariina osobnost je zcela soustředěna na svého Syna Ježíše, který je naší jistou nadějí. I přes pandemii, násilí a všechno zlo, které nás obklopuje, nás Maria jako Matka naděje ubezpečuje o věcech neviditelných a umožňuje nám neviditelné vidět: Boží království mezi námi. Právě díky naději nám náš pohled dává oči schopné v tomto našem poničeném světě zahlédnout malé skutky lásky, krásy a bratrství.

Matka naděje nám také pomáhá, abychom zaslechli novou píseň, píseň vítězství, kterou jsou schopni slyšet jen ti, kteří patří Beránkovi. Jde o píseň, která zpívá o tajemství Božího království uprostřed nás, království ve světě skutečně přítomném. Naděje je jistotou o věcech, které nevidíme: i když se zlo vzmáhá a zdánlivě dobývá další území, je naděje důvěrou v to, že Boží milost je hojnější, mocnější a trvalejší než jakékoli zlo. Tato invocace nás nevybízí jen k tomu, abychom se nechali naplnit nadějí, ale volá nás také k práci v „polní nemocnici“. Nevede nás k ničemu menšímu než ke spolupráci na proměně naší společnosti skrze skutky lásky a milosti jako tvůrci pokoje, sociální spravedlnosti upřímně pečující o náš společný domov.

A na konec, hluboce si vědomý skutečnosti celosvětové migrace, začlenil Svatý otec do Loretánských litaní invocaci „**Útěcho migrantů**“. Ježíš, Maria a Josef dobře věděli, co znamená utéct z vlastní země a stát se uprchlíkem. Svatá rodina dodává posilu všem migrantům a solidaritu s miliony lidí, kteří na naší planetě žijí jako vydědění. Invokace „Útěcho migrantů“ není ale pouze modlitbou k posile migrantů, ale také naším posláním do „polní nemocnice“, kde máme být pro migranty konkrétní pomocí, podporou a přijetím.

Jednou jsem navštívil oblátskou farnost, kde žije mnoho migrantů. Jeden z farníků se mě znepokojeně zeptal: „Co máme s tolika cizinci, kteří k nám přicházejí, dělat?“ Odpověděl jsem, že jde o složitý sociální, politický a ekonomický problém, který vyžaduje dlouhodobé řešení. Ale Ježíš nám přece řekl, co máme dělat: „Byl jsem cizincem a vy jste mě přijali.“ Myslím, že když se modlíme a užíváme oslovení „Maria, Útěcha migrantů“, říkáme tím, že chceme jednat spravedlivě a s láskou. Musíme těmto dlouhodobým výzvám čelit, musíme přijímat, nabízet pomoc a prokazovat solidaritu s těmi, kteří k nám přicházejí.

Když meditujeme o invocacích z Loretánských litaní, jsme přiváděni k tomu, abychom se stávali těmi, kdo uvádějí Slovo do života, kdo se angažují v Ježíšově misi a nejsou jen pouhými posluchači. Papež František zakouší křehkost světa sám na

sobě. Tyto dodatky k Loretánským litaniím nás vybízejí k tomu, abychom obnovili svůj život modlitby a svou úctu k Ježíšově Matce právě v této kritické době našich dějin. Tato nová oslovení nás zároveň vyzývají, abychom se připojili k „polní nemocnici“ trpícího lidstva a zraněného stvoření jako misionáři naděje, milosrdenství a útěchy.

Připomínáme si, že Nanebevzetí Panny Marie je oblátským svátkem, protože právě v tento den roku 1822 obdržel svatý Evžen na Mariinu přímluvu zcela zvláštní milost. Maria ho ujistila o budoucnosti kongregace a o plodech, které přinese. A toto požehnání úsměvu P. Marie Neposkvrněné zakoušíme i teď a budeme zakoušet i v budoucnosti. Všem vám přeji radostný sváteční den!

V Ježíši Kristu a Marii Neposkvrněné,  
Louis Lougen, OMI  
generální představený

15. srpna 2020